

JULEPOSTHUSET

14. december

'''
—

LYD:	
CLS POSTHUS	
TÆNDSTIKKER	
POSTHUSDØR-KLØKKE-KLEMT	

(CLS POSTHUS)

- PEDERSEN: De skulle ikke ha' ringet efter lægen, Madsen .
- MADSEN: Det var jeg nødt til. Ellers havde jeg aldrig fået ham til at komme.
- PEDERSEN: Jamen , der er ingen grund til, at han kommer !
- MADSEN: Nu prøver De bare at spille tapper ! - De **sagde**, at De var syg !
- PEDERSEN: Jo, selvfølgelig
- MADSEN: At pulsen var høj ...
- PEDERSEN: Jooo..
- MADSEN: Og at feberen var højere !
- PEDERSEN: Jooo, men alligevel....
- MADSEN: Derfor har jeg ringet efter lægen, og det gjorde jeg ret i !
- PEDERSEN: Jamen, Madsen. Jeg har givet op. Vi finder aldrig de breve .
- MADSEN: Ikke før De er blevet rask. - Og nu varer det ikke ret længe - så kommer doktor Bjørn.
- PEDERSEN: Doktor Bjørn ? - Har De ringet til en dyrlæge ?
- MADSEN: Nej, han **hedder** Bjørn. - Han **er** det ikke. Jeg lovede, at De havde taget Deres temperatur, inden han kom. - Hvor er termometret ?
- PEDERSEN: Der er ingen grund til at ta' temperatur. Jeg ved nøjagtigt, hvor høj den er. Den er meget høj. - Det kan jeg mærke.
- MADSEN: Her har vi det. - Værsgod.

(KLASK KLASK - VI HØRER TERMOMETERET BLIVE SLÅET NED)

PEDERSEN: Det er ikke nødvendigt.

MADSEN: Værsgod !

PEDERSEN: Jeg vil godt være alene, når jeg skal tage temperatur.

MADSEN: Jamen, selvfølgelig. Jeg går ud til skranken. Der er altid lidt at kigge til. - Kalder De ?

PEDERSEN: Ja. -
(LAVT) - Hvad skal jeg gøre. - Jeg kan ikke ta' den temperatur, så opdager de allesammen, at jeg pjækker. Eller rettere sagt: Jeg **er** syg - syg i sjælen, fordi jeg ikke kan klare det mere.
Hvorfor må jeg dog ikke ha' lov til at kalde det noget andet ?
Hvordan får jeg det termometer til at vise feber ?

MADSEN: (LIDT VÆK) Er De i gang ?

PEDERSEN: Ja - jo. Jeg skal lige...jeg skal nok kalde.
Jeg prøver at **banke** på den, så den stiger.

(KLASK KLASK KLASK)

MADSEN: (LIDT VÆK) Hvad laver De dog postmester ?

PEDERSEN: ...æh...jeg er ved at slå termometret **ned**, inden jeg starter.

MADSEN: (LIDT VÆK) Det har jeg gjort.

PEDERSEN: Nåå - tak skal De ha' !Madsen !

MADSEN: (LIDT VÆK) Ja ?

PEDERSEN: Her er lidt uhyggeligt. Ku' jeg ikke lige få stearinlyset ind ved siden af sengen ?

MADSEN: Selvfølgelig. Nu skal De se - nu skal jeg tænde det.

(TÆNDSTIKS-TÆNDING)

Værsgo - det hyggede. - Jeg smutter ud igen.

PEDERSEN: Madsen ?

MADSEN: Ja ?

PEDERSEN: Ville De ha' noget imod at nynne ude fra skranken imens. Det gjorde min far altid.

MADSEN: Det manglede bare. Jeg nynner en, jeg kan.

PEDERSEN: Det er en god ide, Madsen.

(VI HØRER NU FJERNT MADSEN NYNNE ET VERS AF
MISTRØSTIGHEDSSANGEN - UDEN TEKST - MENS PEDERSEN
MUMLER LAVT I FORGRUNDEN)

PEDERSEN: (LAVT) Så Pedersen. Så er det nu. Jeg håber det virker, selv om det er jo lidt snyd. Nå, men jeg kan ikke finde på andet.....sådan ... stearinlyset.....og så ...termometeret ind i flammen....roligt Pedersen. - Ikke ryste på hånden. Hvor længe mon den skal være i flammen ? - Jeg holder den lidt endnu .

MADSEN: Så kommer jeg.

PEDERSEN: (LAVT) Hurtigt, Pedersen !

MADSEN: Må jeg så se. Måske er det slet ikke så galt.

PEDERSEN: Naaaaa...næææææ....

MADSEN: Der er jo slet ikke noget udslag !

PEDERSEN: Måske er termometret i stykker ?

MADSEN: Nej, nej - jeg brugte det, da vi stegte culotte-steg forleden. Da virkede det fint !

PEDERSEN: Nå.

MADSEN: HA ! Der er den !!! - Jamen dog. Nej ! Jamen dog, jamen dog, jamen dog !!!

PEDERSEN: Hvad er der, Madsen ? - De er jo helt bleg.

MADSEN: Postmester Pedersen - De har feber !

PEDERSEN: Har jeg ?

MADSEN: De har en temperatur på 62.7 !! - Det er **meget** høj feber. - Det sagde min mor altid til mig. Hun sagde:"Madsen, min dreng ! - Hvis du nogensinde får 62.7, så vil jeg kalde meget høj feber !"

PEDERSEN: Jeg har det heller ikke særligt godt.

(POSTHUSDØR KLEMTER)

MADSEN: Det er nok doktor Bjørn !

(MAN HØRER MADSEN FJERNE SIG OG DEN LILLE SAMTALE MELLEM DOKTOR BJØRN OG MADSEN FOREGÅR I BAGGRUNDEN - MEN ABSOLUT HØRBART - PEDERSEN TALER LAVT I FORGRUNDEN)

MADSEN: Goddag . Overassistent Madsen ! - Det er måske dr Bjørn ?

DR. BJØRN: Ja goddag. Jeg kom så hurtigt , jeg kunne.

PEDERSEN: (LAVT) Nej, det er ham .

DR. BJØRN: Hvad fejler De ?

MADSEN: Det er ikke mig, der er syg. Det er postmesteren han ligger inde ved siden af.

DR. BJØRN: Så må jeg se til ham. Har De taget hans temperatur ?

MADSEN: Nej, han har den stadig. - Doktor - han har høj feber.

DR. BJØRN: Hvor høj ?

MADSEN: Han har 62.7 !

PEDERSEN: (LAVT) Madsen, Madsen, Madsen, Madsen - åh !

DR. BJØRN: 62.7 ?

MADSEN: Ja, det er alvorligt.

DR. BJØRN: Ja så.....62.7.... Jeg tror gerne, jeg vil være alene med patienten.

MADSEN: Naturligvis - det er lige derinde.

DR. BJØRN: Tak.

PEDERSEN: (LAVT) Nej. Nu kommer han.

DR. BJØRN: Goddag. Mit navn er Bjørn - læge.

PEDERSEN: Goddag - Juhl-Pedersen - postmester.....

DR. BJØRN: Jeg ville gerne have lov til at starte med en undersøgelse. - Vil De være rar at sætte Dem op i sengen !

PEDERSEN: Nu er jeg jo lidt svag ...

DR. BJØRN: Sådan, ja.

KONSULTATIONS-SANGEN

(MEL.: POSTEFFEKTIVITETSSANGEN)

DR. BJØRN: Først så
må vi - sådan er det -
lytte lidt på Deres hjerte,
men pas på - for stetoskopet er lidt kølig'.

PEDERSEN: (UDEN FOR MEL.) Uuuuuhhhuh...

DR. BJØRN: Læn Dem
op ad hoved-gærdet,
mens De langsomt trækker vejret.
Kan De holde vejret længe nu ?

PEDERSEN: Sæfølig. (LUFTEN BRISTER UD)

DR. BJØRN: Deres
blik er ikke sløret.
Må jeg ta' et kig i øret ?
Og så næsen ...

PEDERSEN:(NASALT)...A-A-A...

DR. BJØRN: Hvad mon De saå ?
Det var
fint - og luk så munden
op til drøbelen i bunden
og sig A . - Kom lad mig høre det ...

PEDERSEN:Aâââ !
DR. BJØRN: Det der høres sjældent bedre nu om da'e !
Men De har , sa' en filur,
62 i temp'ratur !
Det er mer' end et komfur !

Så jeg tror det resultat, jeg forelægger -
er at postmester Juhl-Pedersen vist pjækker !

(PAUSE)

PEDERSEN: Det er rigtigt nok . Jeg er en slapsvans og en idiot.

(DER HØRES NU MEGET LAVT EN SAMTALE MELLEM
PEDERSEN OG DOKTOR BJØRN. IND OVER DETTE TONER EN
STEMME)

JOHN DANSTRUP: Og så fortalte postmesteren den gode dr Bjørn det hele. Fra ende til
anden.
Den gode dr. Bjørn lovede, at det blev mellem dem - og han gav
postmesteren en rigtig god ide - og så gik de glade ud til overassistent
Madsen, der næsten var faldet i søvn.
Det er første gang, jeg er fortæller - hvordan gik det ?

DR. BJØRN: Se så Madsen -

MADSEN: Wahaa ?

DR. BJØRN: Nu har jeg kureret postmesteren. Han er frisk som en fisk !

MADSEN: Her i landet vil det vist ikke sige så meget. - Hvad fejlede han ?

DR. BJØRN: Det var noget smitsomt. Faktisk så smitsomt, at jeg ikke engang kan
fortælle om det. - Men nu til noget helt andet: Jeg har et brev med . Det
er fra min søn. Til julemanden. - Kan jeg indlevere det her ?

PEDERSEN: Selvfølgelig kan De det ! Det ekspederer vi. Med det VUPS !

MADSEN: De er jo rask igen, postmester.

DR. BJØRN: Det er han. Han har 37.1 ! Farvel - og pøj med det hele !

(POSTHUSDØR KLEMTER)

MADSEN: Det var dog en enestående dygtig doktor !

PEDERSEN: Ja, men han havde også eksamen. - Og nu, Madsen : Jeg har fået en
rigtig god ide.

MADSEN: Om..om brevene ? Det var hurtigt !

PEDERSEN: Ja, men sommetider lyner det under postkasketten. Hør her: Doktorens
brev til julemanden lægger vi nu ned i postsækken. Postsækken sætter

vi ind i julemandens postsækrum. Så gemmer vi os derinde. Bli'r der hele natten om nødvendigt. Holder vagt. Og når postsæktyvene kommer, er vi parat til at snuppe dem...

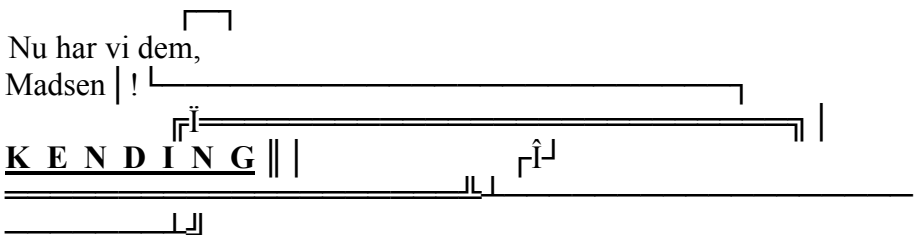
MADSEN: ..på fersk gerning !

PEDERSEN: Præcist !

MADSEN: Du store stempelpude ! - Det er jo indlysende enkelt ! - Hvorfor har vi dog ikke tænkt på det før ?

PEDERSEN: Fordi vi er nogle idioter.

MADSEN: Ikke Dem - De har været syg.

PEDERSEN: Nu har vi dem,
Madsen | ! 
K E N D I N G || | 